

■ Ələsgər Əhməd

RƏSSAM

Şekillərə daşdığıın adamların
Bir neçəsi yaşayır, bir neçəsi öldür,
Sənin ruhun boyayla sevgilidir
Bilirsən ki
Şekillərdən heç kim yoxa çıxmayacaq
Budur əsas məsələ
Nazim Hikmət yanılır
Qaranlıqlar aydınlığa çıxmayacaq
Yansaq belə
Yanmaqdan gətür, həmin qaranlığa işıq çək
Tablolarda boş qalan beşiklərə uşaq çək

Mən bir dəfə demişdim
Fırçaların su qabında intiharı rəngbərəng
Şekildəki şairlərin şeirlərindən qəşəng
Sənin vaxt itirməyin
Bir də de ki,
“Şərab şüşələrini sərxoş gətirməyin”
Vallah başqa nə deyim?
Şəkil çəkən qadına
Bir-iki boya şeir düşür şəkil istedadına.

Rəssam, bilirsən də
Həyat kimi rəsm də ağ vərəqdən başlar
Sonra onu bitirməyə hövsələ
Personajlar, quşlar
Və sairə
Hər rəssam bir ümid yeri
Hər rəsm bir xatirə
Bəyənmemək mümkün deyil, hər şey yerli-yerində
Bütün sərxoş dahiləri yaşadırsan
Şərab şüşələrində

Elə sən də şair ruhlu adamsan
Biz yazıqlar
Şəkil kimi qadınların yoxluğuna içirik
Tərifin də yaxşısını seçirik
Bir gün əl işlərindən qurulacaq tamaşa
Bizlər ölüb gedəcəyik sən yaşa
Sənin neçə uğurun, şəkillərin olacaq
Darıxma e
Çəkdiyin bir zirvədə mütləq yerin olacaq

Yenə metro çıxışında gözləyəcəm
Yenə gecikəcəksən
Bəlkə, mənim şəklimi öləndə çəkəcəksən
Rəssam, bəxtin getirib
Təbiət gözəlliyin yansıdıb əllərinə
Çəkməsən də
Səni bağışlayıram bütün şəkillərinə.

YALANÇILARIN MELODİYASI

Hər şey yaxşı olacaqdı
Olmadı
Ölənəcən qalacaqdın
Qalmadın

Bax, bu dağınıq saç da,
Səliqəsiz saqqal da sənin işindi
Hərə bir cür sənişindi
Boş təsəllilərlə dolu kupələri olan qatarda
Qaranlıqdan qorxanlar oyaq qalar,
Perronlarda böyüyənlər yatar da.

Sən çox fərqli idin, çox
Saçların zəhərsiz sarmaşıqları xatırladırdı
Gözlərin Mariana çökəkliyini
Saçlarında dolaşib qalmaq,
Gözlərində yox olmaq istəyən adam
İndi bilmir harda güllələsin inqilabçı təkliyini

Bütün qadınlar eyni sağollaşır
Eyni bəhanələrlə, eyni yalanlarla
Və bütün kişilər eyni davam edir
Qalanlara.

Bu da bir növ gedənlərə aıqdı
Yeni, qalıb, qalmamağın önəmli deyil
Sadəcə uydurduğun bəhanələr qəmlidi
Yalan deyirəm, telefonum açıqdı
Mesaj yaz.
Sən yazdığın mesajın, səsi də önəmlidi

Artıq dəli olmuşam
deyim biləsən
Evi başıma yıxıram
Nəinki incə səsin üçün
Səsindəki incə saitlər üçün də darıxıram.

REBEKKA

Van Qoqun kəsilən qulağına and olsun
Arxamca dediyin bütün “gəl”ləri eşidirəm
Mənə olan nifrətinin səsi
Dodaqlarını bürüyür
Meyvəsindən günah dişlədiyimiz
Alma ağacı da çürüyür, Rebekka
Dünən yenə masadakı çərçivədən gəl çağırırdın
Mən şəkilləri eşidirəm
Dodaqlarının qırmızısı döşəməyə dağılırdı

Bildin hansı şəkil?
- Sol qolunla dünyanı qucaqlamışdın
Gözlərin sonuncu çağırışını edirdi
Açmağa gecikdiyim telefon zəngi kimi
Sağ qolunu məscidin divarından asmışdın
Heç nəyə yaramırdı- Çexovun tüfəngi kimi

Əllərim Antarktidan daha soyuqdu
Ovuclarımda buz salxımına dönüb
Siqaretimin qullabından oğurladığım tüstü
Keçdiyin yollardan qəsdən keçsəm də
Toqquşmamaq istəyim -
Gəmiçinin Aysberq qorxusundan da pisdi
Məncə, elə susmağım
Əsrin ən yaxşı minacatıdı
Aramızdakı münasibət
Şimal buzlu okeanın plagiatıdı, Rebekka

Mən bir az getməyindən narazıyam
Bir az da, darıxa bilməməyindən
Yoxluğun da dağ boydadı
Zirvəsində bir göyərçin sülh axtarır
- Qanadı yoxdu -
Özümü atmağımın da adı yoxdu
Bilirəm ki, tutacam gəlməməyindən

Bir gün, yaşamaq üçün
Qəpiklərimizə güllə atacağıq
Muğayat ol, ölməməyindən, Rebekka.

SONUNCU QƏRAR

Kamyunun yadından çıxan Merso
Niyə görə ağlamadı, bilsən,
unutmazsan.
Mən bilirəm, ağlamıram
Dama- dama dəniz olsa, nə xeyri?
Sən ki, Musa deyilsən.

Evin divarlarından,
gözün üzərimdədi
Görürəm,
qucaqlamaq istəyirsən
Əllərlə saçımı sıxıb, ağlamaq istəyirsən
Eh, yaman çərçivələşmişən
Artıq başqa mətbəxdə
bişir qadınlığın da
Qapıyla, pəncərənin bir addımlığında,
Unutmusan, eşqin arxa fonunu
Deyəsən, evləmişən

Bir gün ayaqyalın gəl,
Gör, nə qədər soyuqqanlıq
görübdür, bu döşəmə
Qollarını açıq saxla
qucaqlayım, üşümə.

Ya da bilirsən nədi?
Yoldaşını, körpəni də mənimsə,
mənim - sənin olmasın
Başqasının arvadını,
qucağında körpə olan qadını qucaqlaya bilmə-
rəm
Gələn günün olmasın.

LALIN ZÜMZÜMƏSİ

Hər şeyin ortası mərkəzi deyil
Görüşməmək-
Kənar şəxslərin müdaxiləsindən başlayır
Səsindəki sevgini unutmaq -
Zənglərin fasiləsindən başlayır.
Sonra bütün əllər ortalıqda qalır,
Hərəsinə bir qayıtmaq duası yazırlar

Vəə...
Barmaqların üşüyəndə anlayırsan ki,
Əlləri göyə qaldırmaq
Ayaqları geri qaytarmağın özü deyil

Səni unutmağım - kəpənək ömrü
Getməyini xatırlamağım - balıq yaddaşdı
Gözlərim
getdiyin yolun işarələrini görmür
Yolüstü, başıma daş salmısan
Onun da bir suyu məzar daşdı

Köhnə şəkillərin,
Arxa fonlarından boylanır xatirələr,
Hərəməz fərqli dildə gülümsəyirik,
Eyni partanın arxasında canımız sıxılır.
Tərslikdən də, hər dəfə
Tələbənin gecikib,
yaza bilmədiyi yerdən oxunur
Ayrılmamaq haqda deyilən bütün mühazirələr

Avtobus gözlədiyimiz dayanacaqda da,
Gəlməyəcəyin elan kimi, yapışdırılıb.
Hər axşam evə
eyni bəhanə ilə gecikirdik,
Həminki dayanacaqdayam
Səni başqa avtobus aparsa da,
İndi gecikəcəyim ev də yoxdu
Varsa da, gecikən avtobuslar yığışdırılıb.

Toqquşduğumuz mağazanı xatırladım,
Elə bildim
Yenə bir uşaq
əllərini çırpa- çırpa
Vərəqlərini yığmağıma baxır

Reklam tablosunda - “Siz nə geyinsəz yaraşar”
yazılmışdı
Sən qayıtmamağı,
Mənsə, gözləməyi geyinmişəm
Heç biri də yaraşmır axı....